

بررسی نقش حقوق شهروندی در توسعه پایدار شهری از منظر قوانین و مقررات

رضا فلاح نژاد^۱، کامبیز نگین تاجی^۲

۱ - دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت بازرگانی - دانشگاه آزاد اسلامی واحد تنکابن، کارشناس شهرداری تهران

۲ - کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری - دانشگاه آزاد اسلامی، کارشناس شهرداری تهران

چکیده

امروزه در آغاز هزاره سوم، مفاهیم و آرمان‌هایی چون توسعه پایدار، اومانيسم، توسعه انسانی و غیره، بیش از هر دوره دیگری انسان و مسائل پیرامون آن را مورد توجه قرار داده و خواستار برقراری عدالت و فراهم سازی امکانات زندگی برای تمام مردم شده است. در این میان طرح مباحثی اشتقاقی همچون حقوق شهری و حقوق شهروندی که بر سه اصل حقوق مدنی، حقوق سیاسی و حقوق اجتماعی بنیان نهاده شده است، از جمله موضوعاتی است که می‌تواند در افزایش کیفیت زندگی، تعامل مناسب شهرنشینان و شفافیت روابط میان آن‌ها و نیز با نهادهای و ساختارهای مختلف موجود شهر اهمیت فراوانی داشته باشد. این موضوع بویژه در کشورهای در حال توسعه همچون ایران که نسبت شهرنشینی بسیار بالایی دارند، باید از جایگاه بسیار مهمی از نگاه قوانین ملی و منطقه‌ای مانند قانون شهرداری‌ها برخوردار باشد. از این رو، با عنایت به اهمیت مسئله مورد مطالعه، پژوهش حاضر به بررسی جایگاه حقوق شهروندی از نگاه قانون شهرداری‌های ایران پرداخته است. نتایج این مطالعه که با استفاده از روش مطالعه اسنادی و با رویکرد تحلیل محتوا انجام پذیرفته، بیانگر ضعف آشکار توجه به اصل حقوق شهروندی در میان نهادهای قانون گذار (قانون شهرداری‌ها) در توجه به تشکیل بخش‌های مدنی جامعه و شهروندان می‌باشد که این موارد در مجموع، لزوم بازنگری در روابط دو سویه بین شهروندان و قوانین شهری را گوشزد می‌کند. **واژگان کلیدی:** حقوق شهروندی، شهرداری، قانون شهرداری، توسعه پایدار